

บทที่ 3

อาณาจักรในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ได้รับอิทธิพลอินเดีย

อาณาจักรพูนัน (Funan)

เป็นชื่อที่ลืมเป็นผู้เรียกมีความหมายว่าพนมหรือภูเขาจากเจริญของพูนันเอง ชื่องหลักฐานจากจีนได้เจริญว่าอาณาจักรพูนันตั้งอยู่ในบริเวณประเทศเขมร ในปัจจุบัน ในระยะคริสตวรรษที่ 1 โดยกล่าวว่าผู้ก่อตั้งคือพระมหาชนชารอินเดียชื่อโภณธัญญา (Koun-dinya) จีนเรียก Hun-tien¹ ได้มาถึงอาณาจักรพูนันจากการได้โดยทางทะเล และมาแต่งงาน กับผู้ปักครองหญิงพื้นเมืองของที่นี่ซึ่งอ้วนนางพญาถ้านามะพร้าว (Willow-Leaf) ด้วยการทำ สังคมไม่ได้รับชนะพราหนาง

เจริญของจีนได้กล่าวต่อไปว่าพูนันได้ส่งบรรณาการไปจีนหลายครั้ง อาณาจักร พูนันเรียนศูนย์กลางของอินเดียในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และได้ขยายอิทธิพลออกไป ทางได้ของเวียดนามเคลื่อนเข้าสู่บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงค่อยๆ ขยายเข้าบริเวณ เขมรในปัจจุบันตอนกลางของเวียดนาม บริเวณสูมแม่น้ำเจ้าพระยาลงไปในภาคสมุทร みなสูญ ในระยะ ก.ศ.500 พูนันก็เจริญสูงสุดมีอำนาจแต่เพียงผู้เดียวในการสมุทรอินโดจีน

หลักฐานของจีนกล่าวถึงอาณาจักรพูนันว่าราوا ก.ศ.400² พระมหาชนโภณธัญญา ได้มาถึงในอาณาจักรพูนันและได้มาปักครองที่นี่ โภณธัญญาเป็นมาจากราชินีแคนที่จีนเรียกว่า P'an P'an อยู่ทางใต้ของเวียดนามในบริเวณอ่าวไทย ซึ่งพากพระมหาชนอินเดียได้มามีอิทธิพล ในราชสำนักของผู้ปักครองที่นี่ ซึ่งพากพระมหาชนเหล่านี้ได้นำเอกสารนับถือพระศิริใน สักพิธีชินคุ เข้ามาในราชสำนักด้วยและสันนิษฐานว่าลักษณะศิริในภาษาไทยได้เข้ามาในพูนันราوا คริสตวรรษที่ 5 รวมทั้งศาสนาพุทธก็ได้เข้ามา มีอิทธิพลในพูนันราوا คริสตวรรษที่ 5-6

ความเชื่อของอาณาจักรพุ่นนัน อาณาจักรพุ่นนันได้เชื่อว่าเรื่องในระเบียบธรรมชาติที่ 5 และได้ถ่ายทอดความเชื่อถือเกี่ยวกับการนับถือภูเขาว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และผู้ปักครองนั้นอยู่ในฐานะเจ้าแห่งภูเขา (Kings of the Mountains) ให้กับพากในหมู่เกาะอินโดนีเซีย ความเชื่ออันนี้พุ่นนันรับมาจากอินเดียเรื่องเขาพระสุเมรุ ซึ่งเป็นศูนย์กลางของจักรวาลดังนั้นผู้ปักครองของพุ่นนันและผู้ปักครองอาณาจักรอื่นๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะมีการจ้างพระหนetenไว้ในราชสำนักในฐานะที่พระหนetenเป็นผู้รักษาเป็นไปของสุริจักรวาล เป็นผู้ที่สามารถตั้งศูนย์กลางของจักรวาล (สัญลักษณ์ของจักรวาลคือภูเขา) และประกอบพิธีกรรมการสถาปนาแห็ชตริย์ให้อยู่ในฐานะเทวatas ผู้สิงสถิตอยู่บนยอดเขาทำให้ฐานะของกษัตริย์มีความมั่นคงทางการเมืองเพิ่มขึ้น พากเงมารใช้คำว่าพนม (Phnom) นำหน้าชื่อของเมืองหลวง

นโยบายปรัมปราของพญานันได้ก้าวถึง³ การอภิ夷ักษ์สมรรถของพระมหาณิกาณธัญญา
กับเจ้าทูปทิ้งพื้นเมืองที่เป็นราชธานีของพญานาค ๙ เศียร ซึ่งเป็นเทพเจ้าของพื้นดินและ
พื้นน้ำในสังเกตว่าคล้ายคลึงกับนโยบายของอินเดียภาคใต้ซึ่งสันนิษฐานว่าพวกพ่อค้าอินเดีย⁴
ทางใต้ได้นำเข้ามาในอาณาจักรพญานันปรัมเพณีการนับถือพญานาคนี้ในนโยบายปรัมปราของ
เ步行王ได้กล่าวไว้เช่นกันเกี่ยวกับการอภิ夷ักษ์สมรรถของพระมหาณิกาณธัญญา กับพระนาง
โสมะ (Soma) มีความของพญานาค

การนับถือพญาဏกนิมิใช่จะมีแต่ในพุนันและเขมร บรรดาอาณาจักรอื่นๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก็เช่นกัน เนื่องจากพญาဏกเป็นสัญลักษณ์ที่ส่งเสริมอำนาจ เนื่องจากความเชื่อในเรื่องของผู้ปกครองในฐานะที่เป็นเจ้าของแผ่นดิน ลักษณะความเชื่อนี้เข้ากันได้ดีกับความเชื่อของคนพื้นเมืองในเรื่องอำนาจที่จะประทานความอุดมสมบูรณ์⁴ และหมายความ กับลักษณะการเข้าครอบครองดินแดนของชาติต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือการอ้างสิทธิ์ว่าชาติดินเป็นผู้ที่เข้าครอบครองดินแดนก่อนนกจากนั้นการค้ากับอินเดียทำให้พนันรับเอกสารนับถือศิวลิงค์การนับถือพญาဏกนามหายานเข้ามา

อีกอันหนึ่งคือการใช้ภาษาสันสกฤตและการนับถือพุทธศาสนาพูนน้ำใจจะได้
มาจากพากมอยู่ซึ่งได้ครอบครองบริเวณลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ก่อนชาติอื่น มองเป็นชาติ
ที่บุกเบิกทางด้านอารยธรรมอินเดียก่อนชาติอื่นๆ ในເອເຊີຍຕະວັນອອກເລີ່ມໄດ້ຍົກເວັນອັນນັ້ນ

สภาพสังคมและวิวัฒนาการเป็นอย่างพูนนั้น จากหลักฐานของจีน มีการแบ่งชนชั้นของสังคมพากชนชั้นสูงเป็นพากมาลาโยโลสในเชียน⁵ ส่วนพากชนชั้นเมืองของพูนนั้นเป็นบุกค่าห้ามาน่าเกลียด หัวเสือ ผู้สา ผูมหริ ก สันนิษฐานว่าจะเป็นพากนิกริโต (Nigrito) และ melanochroa (Melanesian) มีวิวัฒนาการเป็นอยู่อย่างง่ายๆ ซึ่งอสังหาริมทรัพย์ไม่ลักษณะเด่น ภูมิประเทศทางภูมิศาสตร์ทางการค้าสร้างบ้านแบบใต้ถุนสูงสร้างด้วยอิฐดินเผา บุนสำหรับสถานที่ราชการ มีการสร้างกำแพงอิฐดินเผารอบเมืองหลวง การเกษตรกรรมที่เป็นหลักคือ ข้าว ฝ้าย และอ้อย และกีฬาสำคัญคือ ชนไก่ และชนหมู

ในราชอาณาจักรวรรษที่ 4 ต้นศตวรรษที่ 5 พูนนั้นมีความเจริญทางอารยธรรมมากที่สุดแห่งหนึ่งของพูนนั้นรายได้มากจากการค้าทางเรือ พูนนั้นมีการคิดต่อค้ายกับต่างประเทศมากสินค้าของพูนนั้นคือสินค้าพื้นเมือง จีนกล่าวว่าพูนนั้นมีมืออาชีพทางแกะสลักไม้ทำเครื่องทองรูปพรรณได้สวยงามมาก พูนนั้นมีการส่งทูตคิดต่อหันจีนครังแรกในกลางศตวรรษที่ 3 จีนเองที่ได้ส่งทูตมาพูนนั้นและยังได้มีการส่งทูตไปอินเดียเพื่อคุ้มครองทางการค้า

เมืองที่สำคัญของพูนนั้นคือ เมืองออกแก้ว (Oc Eo) จากการบุคคลท่องเที่ยว คาดว่าพูนนั้นมีการคิดต่อค้ายกับชาติต่างๆ คือ อาหรับ โรมัน อินเดีย

ราว ศ.ศ.550 พากเขมรที่อยู่ใต้อานาจของพูนนั้นได้มีกำลังเข้มแข็งขึ้นทำให้อาณาจักรพูนนั้นเสื่อมลง ในปี ศ.ศ.627 กษัตริย์เขมรชื่อ Isanavarman ยกทัพมาตีพูนนั้น แพ้ เมืองขึ้นของพูนนั้นพากันตั้งค่ายเป็นอิสระและตั้งแต่นั้นมาพูนนั้นถูกเขมรกลืนชาติจนหมดอย่างไรก็ตามเขมรที่ได้รับอาอารยธรรมต่างๆ มาจากพูนนั้น

อาณาจักรเขมร (Khmer Kingdom)

ชื่อเรียกเขมรว่า เจนตะ (Chen-ta)⁶ เป็นชนเชื้อสายเดียวที่มีพากชนพากมอญอยู่ด้วยกันมากอยู่ในบริเวณตุ่นแม่น้ำโขง (บริเวณประเทศไทยในปัจจุบัน) และบริเวณตอนบนของตุ่นแม่น้ำเจ้าพระยาเริ่มตั้งต้นฐานราชธานี 500 B.C. โดยมีศูนย์กลางอยู่ในลพบุรี ราว 6 B.C. ก็ถูกอยู่ใต้อิทธิพลของพูนนั้น ได้เป็นผู้รับอาอารยธรรมอินเดียทั้งทางด้านวัฒนธรรมและศาสนาพราหมณ์โดยได้การปกครองของพูนนั้นมาก่อนและสามารถเผยแพร่ในบริเวณภาคอุปถัมภ์ที่มีอยู่ในตอนต่อไป ค.ศ. 550-650

อาณาจักรເນັມໃນຫຼຸດກ່ອນຄຣහລວງ (Pre Angkor) ຄວາມເປັນອັນທິນອັນເດືອກັນໄຟມີແລະແກ່ງແຍ່ງກົນເປັນໄຫຫຼູບຜ່າພັນກັນເອງ ເນັມແຍກເປັນ 2 ສ່ວນ ອື່ຈະແລະບົກແລະນໍາເນື່ອງຈາກສປາພທາງເສຣະຫຼູກິຈເສື່ອມພຣະຂາດກາຮລປະການແລະໄຟສາມາດຄວບຄຸມເສັ້ນທາງກາຮົກຕ້າງໆ⁷ ຈົນກະທຶນປີ ດ.ສ. 802 ເນັມສາມາດຄຣວມຕ້າກັນໄດ້ແຫຼ່ມໂດຍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຂອງຮາຊວງຄີໄສລັນທັງ (Sailendra) ແກ້ເຈົ້າຫຍັງເນັມຄືອ ຂ້າຍວັນທີ 2 (Jayavarman II) ໃນປີ ດ.ສ. 819 ພຣະອອງຄົກໄດ້ສ່ວັງຄຣහລວງ (Angkor) ທີ່ເປັນຄຸນຍົກລາງກາຮປົກຄຣອງຂອງອານາຈັກ ຄວາມເຈົ້າຍູ້ຂອງເບນາໃນສມັຍຄຣහລວງເຮັມດັ່ນຈາກຄຣິສຕະວະຣະທີ 9-12 ອາຍ-ຮຣາມຄວາມເຈົ້າຍູ້ຂອງເບນາໃນຫຼວງນີ້ໄດ້ມີອີກທີພສອຍ່າງມາກຳຕ່ອານາຈັກໄທຢູ່ໃນລຸ່ມແມ່ນໍາເຈົ້າພຣະຍາແລະແມ່ນໍາໄວ່⁸

ເຮືອງວາງຂອງອາຍ-ຮຣາມເນັມສ່ວນໃຫ້ຢູ່ເວົາໄດ້ຈາກກຸ່ມສິ່ງກ່ອສ່ວັງຂອງເມືອງຫລວງເນັມໂບຮານທີ່ຄຣහລວງ ໄກລ້ມເມືອງເສີມເຮັນ (Siemreap) ໃນປະເທດກັມພູຈາໃນປັຈຈຸບັນ ທີ່ຈາກສິ່ງກ່ອສ່ວັງເຫຼັນນີ້ເປັນຕ້ວອຍ່າງເຮົາໄດ້ຮູ້ຮັບແນບກາຮປົກຄຣອງຂອງອິນເດີຍແລະກາຮຮັບແນວຄວາມຄົດຂອງອິນເດີຍທີ່ຜສມພສານກັບວັນທີຮຣາມພື້ນເມືອງຍ່າງເດືອນຊັດທີ່ສຸດ ລັກຂະນະກາຮກ່ອສ່ວັງປ່າສາທຣາວັງຂອງເນັມຢູ່ດຽງແບບຈັກກວາລໃນລັກທີພຣາໝໍນຂອງອິນເດີຍເປັນຫລັກສ່ວັງລົດຫລັນເປັນຫັ້ນຍອດກາລາງຂອງປ່າສາທຄືອເງົາພຣະສຸເມົງຮູ້ທີ່ເປັນທີ່ສິ່ງສົດຂອງເຫັນເຈົ້າຄືອພຣະຄີວະ (Siva) ພຣະວິ່ຈົນ (Vishnu) ອີ່ວິ່ພຣະພຸກທເຈົ້າ ດ້ວຍກຸ່ມປ່າສາທຕ່າງໆ ແລະກາຮສ່ວັງກຳແພັງທຶນລ້ວມາວົບ

ຈາກກາຮສ່ວັງປ່າທຣາວັງໃນລັກຂະນະນີ້ກໜັກທີ່ຈະອູ້ໃນຫຼານະສູງສັງ ທີ່ຈ້າຍ-ວັນທີ 2 ເປັນຜູ້ວາງຈາກຫຼູນໄວ້ ອື່ຈະຮະນາກປົກຄຣອງແນບນາງກວາາ ໂດຍເຫຼຸ້ມພຣາໝໍນໄດ້ເຂົ້າມາມີນທາກໃນຮາຊສໍານັກເນັມເປັນອັນນາກຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ມີກາຮຕັ້ງລັກທີເທວຣາໝາເນັ້ນ ລັກທີເທວຣາໝາໃນເນັມໃນສມັຍນີ້ຖືວ່າກໜັກທີ່ເປັນກາຄທິນຂອງພຣະຄີວະ ອໍານາຈອັນຄັກດີສິກົງຂອງພຣະຄີວະຈະມາສິ່ງສົດໃນອົງຄົກພຣະມາກທີ່ໄດ້ໂດຍກາຮກໍາທີ່ກາສານາຫຼຶ່ງພຣາໝໍນເກົ່ານັ້ນທີ່ຈະກະທຶນໄດ້ ພົບທີ່ເຫັນນີ້ເປັນສ່ວນທິນຂອງພົບທີ່ກາເຫັນໄອງ

ກໜັກທີ່ໃນຮະບນເທວຣາໝານີ້ມັກນີຍສ່ວັງຄົວລົງສ (Siva Leng) ບັນແນີນເຫັນເປັນສັງລັກໝົດແກນອົງຄົກພຣະຄີວະເຂົ້າໃຈເກົ່າພົບພູຈາແລະຄົວລົງສົກໍມີໄດ້ເປັນສັງລັກໝົດເພະພຣະຄີວະເກົ່ານັ້ນແຕ່ເປັນສັງລັກໝົດແກນອົງຄົກທີ່ຜູ້ສ່ວັງຄົວລົງສົກໍນັ້ນໆ ດ້ວຍ ໃນຫຼານະທີ່ກໜັກທີ່ຄືອກາຄທິນຂອງພຣະຄີວະ ຄວາມເປັນປົກແຜ່ນມັນຄົງຂອງອານາຈັກຈະມີເກົ່າໄດ້ຫົວ

ไม่นั้น เชื่อกันว่าขึ้นอยู่กับการทำพิธีราชภัฏ กษัตริย์ในระบบเทวราชานี้ มักประกาศ
ตนว่าเป็นเจ้าแห่งจักรวาลและภัยหลังที่กษัตริย์องค์นั้นๆ สรวรมดแล้ววิหารที่ทรงสร้างขึ้น
เพื่อประดิษฐานศิวลึงค์ประจำรัชกาลก็จะกล่าวเป็นสุสานสำหรับพระองค์ไปด้วย พระ
อังคراجุกนำมาประดิษฐานไว้ในวิหารนั้น กษัตริย์องค์ต่อๆ มาต้องทำพิธีบวงสรวง
วิญญาณของพระองค์ ลักษณะนี้แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างลักษณะพราหมณ์
กับลักษณะพราหมณ์บูชา

วิหารที่สร้างขึ้นเพื่อประดิษฐานศิวลึงค์นี้จะสร้างบนเนินเขา ถ้าไม่มีเนินเขา
ธรรมชาติกษัตริย์จะสร้างเนินจำลองขึ้นแทน โดยถือว่าเป็นศูนย์กลางของอาณาจักร
และจักรวาลเช่นเดียวกับเขาพระสูเมรุซึ่งเป็นศูนย์กลางของจักรวาลตามคติพราหมณ์ ลักษณะ
การสร้างเทวสถานบนที่สูงๆ เช่นนี้ ความเชิงเป็นประเพณีของชาวເອົນເຂົ້າຕະວັນອອກເລີ່ມໃຫ້
มาແຕ່โบราณก่อนที่จะรับอารยธรรมอินเดีย เมื่อรับลักษณะเทวราชจากพราหมณ์ จึงเอามา
ความเชื่อถือเดิมมาผสมผสาน ทำให้มีการสร้างวิหารที่ประดิษฐานศิวลึงค์บนยอดเขากันด้วย
ซึ่งแสดงให้เห็นความสามารถของชาวເອົນເຂົ້າຕະວັນອອກເລີ່ມໃຫ້ในการผสมผสานความเชื่อ
คั้งเดิมกับประเพณีอินเดียอันเกิดเป็นประเพณีเฉพาะของตนขึ้นมา

นอกจากการรับนับถือลักษณะพราหมณ์มาผสมผสานก็ยังมีการรับเอาพุทธศาสนา
มาด้วยเช่นกันโดยเทวากษัตริย์นั้นก็เป็นพระโพธิสัตว์อีกด้วยนั่น⁹ เป็นการเน้นให้เห็นถึง
ความเชื่อของเฒ่าในพิธีสถาปนา กษัตริย์ให้เป็นพระเจ้าไปโดยได้รับอิทธิพลเรื่องการ
บูชาบรรพบุรุษของคนพื้นเมืองมากกว่าความเชื่อถือของอินเดียโดยทั่วไป

กษัตริย์จะมีผู้ช่วยในการบริหารราชการแผ่นดินโดยพวกปูโรหิตหรือพราหมณ์
ซึ่งสืบทอดกษัตริย์มา พวกพราหมณ์มีความสำคัญเป็นอย่างมากในการทำให้กษัตริย์
เป็นเทวราชและเป็นผู้รับบูรณะเบียนแบบแผนในราชสำนักและกฎหมาย

กษัตริย์เฒ่ามีความเชื่อว่าตนสืบเชือสายมาจากพญานาคซึ่งเป็นเจ้าของพื้น
แผ่นดินและเป็นเจ้าของผลิตผลของราชภูมิ ดังนั้นพระองค์ต้องรับผิดชอบในการรักษา
ความอุดมสมบูรณ์ของพื้นดินในการสร้างอ่างเก็บน้ำไว้ให้เพียงพอใช้ตลอดระยะเวลาแล้ว
อันยานานซึ่งผลงานการสร้างอ่างเก็บน้ำของเฒ่าได้แสดงให้เห็นว่าเฒ่ามีความเจริญ
ทางด้านการชลประทานมากและทำให้อาณาจักรรุ่งเรืองขึ้นจนสามารถสร้างสิ่งก่อสร้าง
ที่ใหญ่โตได้

ผู้ปกครองเขมรในระยะแรกได้ดำเนินนโยบายที่ผลพัฒนาให้อำนาจการปกครองเสื่อมโดยพยายามเรียกเก็บบรรณาการในดินแดนที่ตนได้ซึ่งชนะ ส่วนผู้ปกครองของเขมรในระยะคริสตศวรรษที่ 9 ได้ดำเนินนโยบายใหม่เพื่อระเห็นจากความผิดพลาดในอดีต โดยพยายามร่วมอานาจเข้าสู่คุณย์กลางโดยการแต่งตั้งข้าราชการไปคุ้มครองและดูแลดินแดนที่อยู่ได้ การปกครองทำให้อานาจการเขมรเป็นปึกแผ่นและส่งเสริมความเป็นสมบูรณ์แบบสิทธิราชของกษัตริย์ น่าจะกันนี้เข้มแข็งข่ายจักรวรรดิไปทางตะวันออกโรมีตามป่าและทางตะวันตกโรมีพากมอยุไนตอนล่างของลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาและขยายอิทธิพลทางการค้าไปในควบสมุทรลسا喻ทำให้ชื่อเสียงของเขมรซึ่งอินเดียเรียกว่ากัมพูชา เป็นที่รู้จักดีในหมู่พ่อค้าต่างชาติ

สถาปัตยกรรมและศิลปกรรม ความสามารถของเขมรที่สำคัญคือการสร้างสถาปัตยกรรมที่มีชื่อเสียงและยังคงอยู่จนถึงปัจจุบัน คือ

นครวัด (Angkor Wat) สร้างในสมัยสุริยวัrmันที่ 2 (1113-1150) เป็นกษัตริย์ที่มีชื่อเสียงมากได้วันการยกย่องว่าเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ของเขมร เเขมรสมัยสุริยวัrmันได้ขยายอาณาจักรไปอย่างกว้างขวาง คือกรานตามป่าแต่ไม่ได้ซึ่งชนะ

มีอำนาจเหนืออาณาจักรทวาราวดีของพากมอยุและมีอิทธิพลเหนือพากไท ในลุ่มน้ำเจ้าพระยา มีการจ้างหหาราไทยช่วยในการก่อสร้างและช่วยในการรบขยายอาณาจักร พูนในสมัยรุ่งเรืองก็เคยจ้างหาราเเขมรช่วยในการลงคราม

วิหารที่สูงของพระวิษณุในปราสาทนครวัดไม่ใช่เป็นเพียงตัวอย่างของศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมเขมร อันสวยงามเท่านั้นยังเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงความเจริญสูงสุดของศิลปการใช้หินก่อสร้าง ของเขมร

ปราสาทบันทายครร (Banteay Srei) เป็นสถาปัตยกรรมที่งานเลิกอึกชั้นหนึ่ง ที่สร้างเสร็จในปี 968 เป็นผลงานของศรีฯ ในราชสำนักเขมร ดำรงตำแหน่งต่างๆ ในราชการและได้ส่งเสริมการสร้างวิหารเพื่อศาสนา วิหารบันทายครรจึงถูกเรียกอึกชื่อหนึ่งว่า ป้อมเมืองของศรี (Citadel of the Women)

นครธม (Angkor Thom) และปราสาทบាយ (Bayon) สร้างโดยชัยวรมันที่ 7 (Jayavarman) ซึ่งนับถือพุทธศาสนาอย่างแพร่หลาย จุดประสงค์ในการสร้างนครธม เพื่อจะให้เป็นเมืองป้อมป้องกันการรุกรานจากภายนอก กำแพงนครมีหินปูนใหญ่โดยทั่วไปกลางเมืองนครธมนี้ ชัยวรมันที่ 7 ได้สร้างวิหารทางพุทธศาสนาขนาดใหญ่ขึ้น เรียกว่าปราสาทบាយมีขนาดใหญ่เป็นที่สองรองจากครัวดีประกอบด้วยหมู่ปราสาท ใหญ่น้อยประมาณ 500 องค์ องค์กลางมีขนาดสูงสุดส่วนบนของปราสาททุกองค์จะแกะสลักเป็นพระพักตร์ของพระโพธิสัตว์อ้วนสกุลเตควรและเป็นรูปจำลองของชัยวรมันที่ 7 ด้วยพระเศษวรมันที่ 7 ทรงถือว่าพระองค์เป็นภาคหนึ่งของพระโพธิสัตว์

สภาพสังคมของเขมร มีการแบ่งชนชั้นอย่างชัดเจน แต่ไม่เท่าระบบวรรณะของอินเดียบุคลชั้นสูงของเขมร คือพราหมณ์ และพราญุนนาง นอกจากนี้เป็นคนพื้นเมืองธรรมชาติซึ่งทำการเกษตรกรรม และพราบทาสฐานะของสตรีได้รับการยกย่อง ในสังคม สตรีที่มีความรู้มีศิริเข้ารับราชการเป็นราชเลขานุการทำการค้า เป็นศูนย์การ⁽¹⁰⁾ และเป็นทหารรักษาการณ์ในพระบรมมหาราชวัง

ทางค้านกฎหมาย เขมรได้รับเอาคันธิ์พระมนูธรรมศาสตร์ของพราหมณ์ บันถือหลักในการตัดสินคดีต่าง ๆ มีข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ทำหน้าที่ตุลาการและมีกษัตริย์เป็นผู้พิพากษาสูงสุด แต่ในการพิจารณาคดีต่าง ๆ นอกจากจะอาศัยคันธิ์พระมนูธรรมศาสตร์เป็นหลักแล้วที่ยังมีคดีอ่อนไหวต้องปฏิบัติในประเพณีดั้งเดิมของเขมร เป็นส่วนสำคัญในการตัดสินคดีด้วย การสืบสวนปรากฏว่ามีการพิสูจน์ด้วยการทรมานร่างกายผู้ต้องหาด้วยการ คำน้ำ ลุยไฟ เป็นต้น

ทางค้านอักษรภาษา ภาษาสันสกฤตเป็นภาษาที่แพร่หลายในราชสำนัก วรรณคดีที่สำคัญในยุคนี้คือ มหาภารตะต่าง ๆ ของอินเดีย เช่น รามยณะ และ มหาภารตะ

ความเสื่อมของเขมร ระหว่างคริสตวรรษที่ 13 เขมรก็เสื่อมลง

1. เนื่องจาก การประทุมตัวเป็นอิสระของพวກไทยทำให้เขมรต้องสูญเสียชื่อเสียงอย่างมาก เนื่องจาก การประทุมตัวเป็นอิสระของพวกไทยทำให้เขมรต้องสูญเสียชื่อเสียงอย่างมาก

2. การเผยแพร่องพุทธศาสนาในกายพินยาน (Hinayana Buddhism) ในคริสตศตวรรษที่ 13 และเป็นที่ยอมรับกันในหมู่ประชาชนเบมารในคริสตศตวรรษที่ 14 เพราะเหตุว่าในกายพินยานนั้นสอนให้คนรักสันโถงไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ ไม่สะสมทักษิณบุตติ ไม่สนับสนุนการสร้างสิ่งก่อสร้างที่ใหญ่โต ไม่สนับสนุนพิธีกรรมทางศาสนาที่ลับชั้นช้อน ทำให้กระทบกระเทือนถึงสถาบันชาติรัฐของเบมาร คือ ชาติรัฐมิได้อยู่ในฐานะเทพบเจ้าหรือพระโพธิสัตว์เหมือนลัทธิพราหมณ์หรือพุทธศาสนา ทำให้ชาติรัฐเขมรเกิดแรงงานประชานชนไม่ได้เหมือนก่อน

3. การแก่งแย่งอำนาจกันในราชวงศ์เบมาร เพราะเหตุว่าชาติรัฐของเบมาร มีเสถียร 6 องค์ ประจำทิศทั้งหก ตามลัทธิพราหมณ์ ทำให้มีอิทธิคามาก ทั้งมีสังคมกลางเมืองเกิดขึ้นอยู่ ๆ ครั้งจนทำให้เบมารเสื่อมลง

มอยและพม่า (Mons and Burma)

มอยเป็นกลุ่มน้ำที่ออกเดียวกับเบมารอยพม่าจากตะวันตกของจีนราว 1000 B.C. เข้ามาอยู่ในแทนชายฝั่งทะเลสาบของพม่า รวมทั้งลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาในดินแดนสุวรรณภูมิ⁽¹¹⁾ (Land of Gold) ซึ่งติดดกในภูมิภาคแบบนี้พระเจ้าอโศกได้ส่งสมณฑูตออกมายเผยแพร่องพุทธศาสนาในระยะศตวรรษที่ 3 ก่อนคริสต์กาล นอกจากนั้นก็มีพวกพ่อค้าอินเดียเดินทางเข้ามาตามถนนสายฟื้นฟูทางประเทศพม่าทำให้ดินแดนแถบนี้ได้รับอิทธิพลของอินเดียซึ่งมอยในตอนใต้ของพม่าเป็นประชาราชพวกแรกของอาเซียนตะวันออกเฉียงใต้ ที่ได้รับอารยธรรมอินเดีย ซึ่งความเริญทางวัฒนธรรมของพวกมอยนี้ คือ ทางด้านภาษาและการเขียนหนังสือ ศาสนา ขนบประเพณีต่าง ๆ และความเริญทางเกษตรกรรม

ในเวลาใกล้เคียงกันในภูมิภาคแถบนี้ก็มีประชาราชอีกกลุ่มนึงอยู่พม่าจากภาคตะวันออกของธิเบตมาอยู่ในพม่าตอนบนพวกนี้คือพวกพู้ (P'yu) พวกพู้นี้จัดอยู่ในชาติพันธุ์ Tiberto - Burman ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของพม่าในปัจจุบัน และได้รับอิทธิพลทางอารยธรรมของอินเดียมาก แสดงให้เห็นว่าในระยะศตวรรษที่ 1 - 5 ในประเทศพม่า มีชุมชนใหญ่ 2 แห่งคือ ชุมชนของมอยทางใต้และชุมชนของพวกพู้ทางเหนือ

หลักฐานการเข้ามาของอารยธรรมอินเดียในภูมิภาคแถบนี้ คือชื่นส่วนของเจริญ เป็นภาษาบาลี อันเป็นหลักฐานทางโบราณคดีเกี่ยวกับพุทธศาสนาที่เก่าแก่ที่สุด ที่บ่งบอก

ไกสเมืองแปร ซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่าของพวากพยุ (Pyu) และทรงให้เด่นชื่อพุทธศาสนาได้ เช้ามามิอิทธิพลในบริเวณนี้ นอกจากนั้นยังพบรูปปั้นทองเหลืองศิลปแบบของราชวงศ์คุปตะในอินเดีย นักวิชาการจึงเชื่อเดินทางมาในศตวรรษที่ 7 ก็ได้ก่อตัวไว้ว่าเมืองแปร เป็นศูนย์กลางของพุทธศาสนาในภัยพิบัติ

มองุได้รุ่งเรืองขึ้นในศตวรรษที่ 7,8,9. โดยมาตั้งฐานขึ้นในเขตที่คุ่มແย້ນ้ำ เจ้าพระยาเป็นอาณาจักรทวารวดี ศูนย์กลางของอาณาจักรทวารวดีอยู่ที่ได้ไม่ปะกฤษ แต่ทราบว่าที่ดังของอาณาจักรทวารวดี คือบริเวณลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาตอนกลางของไทย ได้แก่จังหวัด ราชบุรี นครปฐม สุพรรณบุรี ลพบุรี กาญจนบุรี ชัยนาท ทางเหนือคงไม่เกินจังหวัด นครสวรรค์ ส่วนทางตะวันออกคงถึงปราจีนบุรี และทางใต้ถึงเชียงใหม่

การพิจารณาศูนย์กลางของอาณาจักรทวารวดี นักประวัติศาสตร์ได้พยายามยืดโบราณวัตถุเป็นหลัก จึงมีแนวโน้มได้ว่า ศูนย์กลางอาจเป็นที่ นครปฐม ลพบุรี หรืออยู่ท้องที่ได้ ทั้งนี้ เพราะบริเวณ 3 จังหวัดนี้พับโบราณวัตถุมากมาย โดยเฉพาะที่จังหวัด นครปฐม ซึ่งพบพระปฐมเจดีย์องค์ใหญ่ซึ่งเป็นศิลปสมัยทวารวดี พับโบราณวัตถุ ทางพุทธศาสนา เช่นล้อพาราธรรมจักรมีความหนอน เป็นศิลปแบบอมราวดี

ราชศตวรรษที่ 8 อ่านจากของทวารวดีแผ่นขึ้นไปตอนเหนือของประเทศไทย คือไปด้านอาณาจักรมอญที่เมืองหริภุญชัย (ลำพูน) เพื่อเป็นศูนย์กลางการปกครองภาคเหนือผู้ปกครองเป็นหงส์ ชื่อพระนางจามเทวี (ราชธิดาของศรีทวารวดีที่เมืองละไว) เป็นลักษณะของอาเซียนตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งให้ความสำคัญกับผู้หงส์ ลักษณะการปกครองมีหลักฐานอยู่น้อยมาก คงเป็นแบบสมานฉันธ์รัฐ แต่จะเมืองมีักษรีปักษ์ของ邦ครั้งมีน้อยมากเป็นอิสระของตนเองได้ แต่กษัตริย์แต่ละเมือง จะดำเนินนโยบายการปกครองแบบประสามานกัน คือพยายามวางแผนนโยบายต่างๆ ให้สอดคล้องกัน

พากมอญที่อยู่ตอนใต้ของพม่าได้เรียนรู้อารยธรรมจากอินเดียหลายอย่างคือ การเขียนหนังสือแบบของอินเดียตอนใต้ เช้ามาใช้ในภาษาพื้นเมืองในคราภูม Ausstro - Asiatic ของตน นอกจากนั้นมอญยังได้รับพุทธศาสนาที่เนyan จากอินเดียตอนใต้และสังก์ เมืองสำคัญของพากมอญ คือ Pegu และ Thalon ได้กลายเป็นศูนย์กลางของพุทธศาสนา

ในราชศัตรุราชที่ 9⁽¹²⁾ อาณาจักรไทยในน่านเจ้าได้กำลังเมืองหลวงของพวกพญาลงทำให้พวกพญาหนีลงมาทางใต้เป็นที่มั่น ขณะที่พวกพญากำลังอ่อนแอกูกพวกเชื้อสายเดียวกัน คือ พม่า (Burmese) ซึ่งอยู่พื้นที่มาจากตอนใต้ของจีน เข้ารุกรานย่างติดๆ กันและค่อยๆ กลืนชาติพวกพญาไปได้ในที่สุด พวกพม่าได้ตั้งเมืองหลวงใหม่ขึ้นที่เมืองพุกาม (Pegagan) และขยายอิทธิพลลงทางใต้ในอาณาจักรของอยุธยา ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1044 ซึ่งเป็นสมัยของกษัตริย์พม่าที่มีความสามารถคือพระเจ้าอนิรุทธ์ได้ยึดเมืองหลวงของพวกพมายังไง ที่ร้านลุ่มแม่น้ำอิรวดีและยึดที่ร้านกยอเต (Kyaukse) ในตอนกลางของพม่าซึ่งอยู่เป็นผู้เริ่มการชลประทานในบริเวณนี้ให้อุดมสมบูรณ์เหมาะสมแก่การเพาะปลูก ทำให้พวกพมายังต้องการจะจัดการอาชญาอยู่ในลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาและตามชายฝั่งทะเลของประเทศไทย

พวกพม่าเมื่อเข้ามาได้รับอิทธิพลทางด้านวัฒนธรรมจากอยุธยาซึ่งส่วนใหญ่ เป็นอิทธิพลของอารยธรรมอินเดีย พระเจ้าอนิรุทธ์ได้ยอมรับนับถือพุทธศาสนาโดยพระสงฆ์มอยุดได้เข้ามาเผยแพร่ในปี ค.ศ. 1056 นอกจากพุทธศาสนาภิกขุที่นิยมแล้ว พม่ายังรับวัฒนธรรมทางด้านภาษาการเขียนหนังสือ และการปกครองในระบบเทศาโดยพระเจ้าอนิรุทธ์ได้ทำพิธีสถาปนาพระองค์เป็นเจ้าแห่งจักรวาล โดยพระมหาณ์ได้เข้ามายึดทนาบทหาราชสำนักด้วย ประวัติศาสตร์ของพม่าในสมัยพุกามนี้เริ่มตั้งแต่สมัยพระเจ้าอนิรุทธ์ในปี ค.ศ. 1044⁽¹³⁾ และสิ้นสุดลงด้วยการรุกรานของมองโกลในปี ค.ศ. 1287 และมีการจัดตั้งรัฐบาลที่ไม่มีความสามารถที่นิปปังครองในปี 1289 ทำให้พม่าประสบภัยไปทั่ว อย่างไรก็ตามพวกพมายังคงไม่ได้มีอิทธิพลในพม่านานนัก เพราะมองโกลเองกูกพวกชาวจีนกบฏต่อต้านอยู่เสมอๆ และถอนตัวออกจากพม่าไปในตอนปลายศตวรรษที่ 13 และพม่าก็ได้ร่วมตัวกันใหม่ได้เป็นปึกแผ่นในกลางศตวรรษที่ 16 โดยราชวงศ์ใหม่ของพม่า คือราชวงศ์ตองอู (Tungoo) ในบริเวณสุ่มแม่น้ำสะโถง (Sittang)

การเข้ามาของพวกไทยและชาน (Thai - Shan)

ชาวไทยหรือชาน (ชานเป็นภาษาพม่าส่วนใหญ่เป็นชื่อพื้นเมือง) แหล่งเดิมของคนไทยยังเป็นที่ถูกเรียกว่าอยู่ในปัจจุบัน สันนิษฐานว่าเดิมคงอยู่กระจักรอาณาจักรที่ตั้งตัวกันใหม่ได้เป็นปึกแผ่นในกลางศตวรรษที่ 16 โดยราชวงศ์ใหม่ของพม่า คือราชวงศ์ตองอู (Tungoo) ในบริเวณสุ่มแม่น้ำสะโถง (Sittang)

อาณาจักรน่านเจ้า (Nan Chao) หรือดินแดนแห่งบุนศึกษาไว้ (จีนเป็นผู้เรียก) มีเมืองหลวงชื่อ Tali ในมณฑลยูนานและถูกผู้ปกครองจีนรุกรานเพราเดินแคนจีนตอนใต้นั้น อุดมสมบูรณ์กว่าตอนเหนือ พวກชาวไทยก็ได้อพยพเข้ามาในลุ่มแม่น้ำต่าง ๆ คือสุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำโขง แม่น้ำสาละวิน และอิร่าวดี

พวกไทยได้เข้ามาใน “รัฐชาน” ในพม่าตอนบน ตอนกลาง ศतวรรษที่ 8 เอาชนะพวกพญาได้และเข้ามาในตอนเหนือของประเทศไทย และสุ่มแม่น้ำโขงในขณะที่เขมรกำลังอ่อนแออยู่ปลายศตวรรษที่ 13 ไทยก็ตั้งอาณาจักรขึ้นได้คืออาณาจักรสุโขทัย โดยได้เรียนรู้การทหารมาจากพวkgm กอล⁽¹⁴⁾ขับไล่อิทธิพลของพวกเขมรออกไปได้ อำนาจของสุโขทัยรุ่งเรืองมากในสมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช

การปกครองของสุโขทัยมีลักษณะการปกครองของมองโกลเจือปนอยู่ด้วย คือเป็นการปกครองแบบททหารที่ประชาชนทุกคนคือททหารที่ประชาชนทุกคนคือททหาร ในเวลาเมืองคราม แต่ในเวลาสงบก็แยกข้ายกันประกอบหน้าที่ต่าง ๆ กันไป นอกจากนี้ยังมีลักษณะการปกครองที่สันนิษฐาน⁽¹⁵⁾ ว่าเป็นแบบที่คนไทยเคยใช้มาก่อนในสมัยที่ตั้งขุนชนอยู่ในภาคใต้ของจีน คือการปกครองที่กษัตริย์และประชาชนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันเสมือนหนึ่งพ่อกับลูก วัฒนธรรมอินเดียที่ไทยรับมาที่ผ่านจากพวkgm อีกทีหนึ่งและได้รับนับถือพุทธศาสนาในภายต้นยานแต่ก็ยังมีการนับถือภูผีปีศาจอยู่ นอกจากการด้านศาสนาแล้วก็ยังมีวรรณคดีมหาภาร্য์รามยนະและศิลปินอินเดียแพร่หลาย เข้ามาในสมัยสุโขทัยและคนไทยได้นำมาคิดแปลงใส่ลักษณะของศิลปินไทยลงไป ทำให้เกิดศิลปะของไทยที่สวยงามโดยเน้นพะการสร้างพระพุทธรูป

หลังสมัยพ่อขุนรามคำแหงสุโขทัยก็เสื่อมลงอย่างช้า ๆ บรรดาดินแดนที่อยู่ได้อำนาจของไทยต่างแยกตัวเป็นอิสระ เช่น หัวเมืองมอญ และชุมชนทางใต้ซึ่งเป็นพวกคนไทยเช่นกัน ได้ตั้งตัวเป็นใหญ่ภายใต้การนำของพระเจ้าอู่ทอง หรือสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 ในปี ค.ศ.1350 โดยมีคูนย์กลางที่อยุธยาและได้รับระบบการปกครองแบบเทราชาและลักษิพราหมณ์เข้ามาใช้ซึ่งไทยได้รับวัฒนธรรมนี้จากเขมรอีกทีหนึ่ง ทำให้ฐานะของกษัตริย์ไทยสูงส่งและมีอำนาจมาก เช่นเดียวกับกษัตริย์ของเขมรและของพม่า ระเบียบบริหารราชการก็แบ่งเป็น 4 ส่วนคือ เวียง วงศ์ นา ทางด้านกฎหมาย ก็รับกฎหมายพะมันนูธรรมศาสตร์จากอินเดียมาตัดแปลง

อาณาจักรอยุธยาได้เจริญขึ้นในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 14 - 18 และได้มีการทํางานร่วมกับประเทศพม่าหลายครั้ง ซึ่งพม่าสามารถถืออาณาจักรอยุธยาได้ 2 ครั้ง คือ ในปี ค.ศ.1563 ในสมัยบุเรงนอง กษัตริย์พม่า และไทยสมัยสมเด็จพระนเรศวาราญ្យา เอกราชดินนาชาติได้ และขยายอาณาจักรไทยออกไปจนเป็นมหาอำนาจในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พหุพลังสมัยสมเด็จพระนเรศวาราญ្យาก็อ่อนแอกลงอีก จนต้องถูกพม่าตีได้อีกครั้งอยุธยาจึงเสื่อมไปในที่สุด และย้ายมาตั้งศูนย์กลางที่ชลบุรีและกรุงเทพฯ สังคมโกรงสร้างงานสังคมในฝันแห่งนั่นในภายหลัง เอเชียตะวันออกเฉียงใต้และพุทธศาสนา นิกายพุทธนิกาย

เราเกิดทราบกันแล้วว่าในดินแดนของเรา มอยุ พม่า ไทย และ ลาว ได้รับอิทธิพลของพุทธศาสนา นิกายพุทธนิกาย ขณะเดียวกันก็ยังรักษาความเชื่อดั้งเดิมอยู่ คือ การบูชาบรรพบุรุษ การที่ประชาชนเลื่อมใสในนิกายพุทธนิกายเพราทุกคนสามารถจะหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดด้วยการบูชาจากทาน บำเพ็ญคุณกิจ ไม่ผุ้งเพื่อ ไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ และหลักธรรมของพุทธนิกาย ช่วยให้คนพ้นทุกภัยได้ด้วยตนเอง ซึ่งแนวทางของมหายานนั้นต้องมีพระโพธิสัตว์ช่วยเหลือการเคารพบูชาด้วยสิ่งของฟุ่มเฟือย ทำให้ประชาชนเบื่อหน่าย

การนับถือนิกายพุทธนิกายในแผ่นดินใหญ่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้นำไปสู่ความเจริญทางด้านวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และฐานะของศรีในสังคมแม้ว่าในหลักธรรมทางศาสนาท้าว ๆ ไป จะถือว่าผู้ชายเท่านั้นจะเป็นผู้ไปสู่นิพพานขั้นสูงสุดได้ แต่ก็ไม่ได้ถือว่าผู้ชายจะมีฐานะเหนือผู้หญิงในสังคม การนับถือเชื้อสาย การสืบทระกูล ไม่ได้เป็นทางพ่อภักดีกูรุขายเหนือบุคคลอื่น ๆ ผู้สืบทระกูลอาจจะฝ่าทางแม่ หรือทึ้งฟอและแม่ เมื่อถูกหญิงหรือถูกชายแต่งงานไปอาจจะแยกครอบครัวไปตั้งที่อยู่ใหม่ได้ แต่ว่าจะต้องมีคนหนึ่งอยู่คู่อย่างช่วยเหลือ บิดา นารดา ซึ่งชราภาพ⁽¹⁶⁾ (เป็นลักษณะเฉพาะของคนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้)

หลักธรรมของพุทธนิกายนั้นง่ายและตรงไปตรงมา สามารถเอาชนะทุกภัยได้ด้วยตนของท้าวให้ผู้ชายในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้สนใจที่จะหาทางหลุดพ้นทุกภัยได้ด้วยตนของท้าวที่จะสำเร็จได้นั้น ผู้ชายจะต้องให้ความสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์และปัญหาในครอบครัวให้น้อยลง การศักดิ์สิทธิ์และการสะสมทรัพย์สินก็เข่นกัน ถือว่าการสะสมทรัพย์สินจะนำไปสู่การพัวพันทางโลก

เด็กผู้ชายจะถูกส่งเข้าเรียนหนังสือกับพระในวัดอันเป็นศูนย์กลางเล็ก ๆ ในหมู่บ้าน เมื่อเด็กผู้ชายเหล่านี้โตเป็นผู้ใหญ่พ่อแม่วัยมักรับบทเป็นพระชั้นระดับหนึ่ง มีน้อยมากที่จะอยู่เป็นพระตลอดไป ส่วนเด็กผู้หญิงไม่มีคุณสมบัติในการจะอุทิศตัวให้กับศาสนา ก็ต้องอยู่บ้านเรียนรู้ว่าจะต้องரาคาสินค้าอย่างไรและจัดการบ้านเรือนอย่างไรจากแม่ เมื่อแต่งงานไปแล้วผู้หญิงเหล่านี้ก็สามารถจัดการสิ่งต่าง ๆ ภายในบ้าน และการตัดสินใจในกิจการบ้านเรือนจะเห็นได้ว่าผู้หญิงเหล่านี้มีความสามารถมากกว่าและฐานะทางสังคมดีกว่า ผู้หญิงใน จีน อินเดีย และตะวันออกกลาง

โครงสร้างทางการเมืองในเวียดนาม

ประเทศไทยเวียดนาม (Vietnam) ในอดีตนั้นมีชื่อเรียกหลายชื่อ เนื่องจากชานชาตินี้ได้ตกอยู่ใต้การปกครองของจีนมานานและมีการเรียกชื่ออาณาจักรของตนต่าง ๆ กันไปหลายชื่อด้วยกัน

Nam Viet เป็นชื่อที่จีนเรียกเวียดนามสมัยที่แม่ทัพจีนเข้ามายึดครองดินแดนในตั้งเกี่ย แม่ทัพจีนนี้มีชื่อว่าเตียวดาหรือ Chao T'o ได้สถาปนาอาณาจักรบริเวณนี้เป็นอิสระจากจีน

Dai co Viet เป็นคำที่ใช้เรียกชื่อเวียดนามในสมัยราชวงศ์โง (Ngo)

Dai Viet เป็นชื่อเรียกเวียดนามในสมัยราชวงศ์หลี มีความหมายว่าประเทศอันยิ่งใหญ่ของชาวเวียดนาม

Ziambu เป็นชื่อที่ปรากรูปในหนังสือเรื่องการเดินทางของมาเรียโน่โกโนโลเจียน ว่าเชยี่มบูเป็นส่วนหนึ่งของอันนัม สำหรับอันนัม (Anam) แปลว่าดินแดนตอนใต้ที่สูงขึ้นนี้ปรากรูปในปี ค.ศ.264 หมายถึงดินแดนตอนใต้ของจีนที่เป็นที่อยู่ของพวกเวียดนามที่ถูกได้จากการปกครองของจีน

สำหรับบรรพบุรุษของชาวเวียดนามเชื่อกันว่าสืบเชื้อสายมาจากพาก ๒๐ ที่อยู่ในลุ่มแม่น้ำแดงและแม่น้ำคำ ซึ่งพาก ๒๐ นี้มีการสันนิษฐานที่่าว่าอาจมีต้นกำเนิดในจีนตอนใต้ปัจจุบันจัดเป็นเชื้อสายอินโดนีเซียมาราเลเชียน⁽¹⁷⁾ หรืออาจสืบเชื้อสายมาจากพากมงโกลอยด์⁽¹⁸⁾ และนักวิชาการบางท่านได้จัดภาษาและวรรณธรรมของเวียดนามอยู่ในคราภูมอมญ เนgar⁽¹⁹⁾

วัฒนธรรมดั้งเดิมของเวียดนาม ตามที่ปรากฏในหลักสูตรของจีน

สภาพสังคม ทำการเกษตรกรรมแบบไร่เลื่อนลอย ย้ายหลักแหล่งไปเรื่อย ๆ ทำการล่าสัตว์และการประมงร่วมด้วยการแต่งกายไม่นิยมสวมเสื้อ ชากยุงผ้าเดียว ผู้หญิงนุ่งผ้าถุง นิยมการกินหมากให้ฟันดำ และมีการสักลวดลายต่าง ๆ ตามลำตัวเพื่อเป็นเครื่องหมายแสดงฐานะในสังคมตามชนชั้นของตนและเพื่อป้องกันภัยผีศา杰 สำหรับฐานะของศตรีได้รับการยกย่องในสังคม

การปกครอง อัญกันเป็นผู้นำ มีหัวหน้าเผ่าทำการปกครองและมีหัวหน้าเผ่าหนึ่งมีอำนาจเหนือหัวหน้าเผ่าอื่น ๆ

การนับถือศาสนา นับถือบรรพบุรุษของหัวหน้าเผ่าตน ในฐานะเป็นบุคคลสำคัญซึ่งเป็นผู้คุ้มครองป้องกันภัยให้พวงเข้า และหาที่ตั้งหลักแหล่งให้เข้า มีความเชื่อในเรื่องวิญญาณและสิ่งเหนือธรรมชาติอื่น ๆ และการนับถือเทวตา นางไม้ฯ

อาณาจักรเวียดนามในลุ่มแม่น้ำแดงและตอนเหนือ ถูกญี่ปุ่นได้ทำการปกครองของจีนมาตลอดเวียดนามก็มีราชวงศ์ต่าง ๆ ปกครองตั้งแต่ก่อน ค.ศ.(20) เรื่อยมาโดยไม่ขาดสายจนถึงสมัยฝรั่งเศสเข้ามา จึงปกครองทางอ้อมโดยผ่านผู้ปกครองพื้นเมืองไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับประเพณี วัฒนธรรมการเมืองของเวียดนามแต่อย่างใด ต่อมาในระยะคริสต์ศาสนจีนได้เข้ามาปกครองเวียดนามอย่างใกล้ชิดเพื่อจะให้เวียดนามมีลักษณะการปกครองประเพณีและวัฒนธรรมเป็นแบบจีนทุกอย่าง โดยตั้งนับสนับให้ชาวจีโนพยพเข้ามายังจีนฐานในเวียดนามเพื่อที่จะให้ชาวจีนเหล่านี้มาอิทธิพลทางอารยธรรมเหนือชาวเวียดนาม ส่วนทางด้านการศึกษามีการเปิดโรงเรียนสอนภาษาจีนให้ชาวเวียดนามเรียนภาษาจีนและให้ชาวเวียดนามรับเอาแนวความคิดตามแบบลัทธิขึ้นจือและแบบประเพณีจีนทุกอย่าง ส่วนทางด้านการทหารก็มีการฝึกยุทธวิธีการburnแบบจีนและแต่งตั้งให้ชาวพื้นเมืองตั้งตำแหน่งทางทหารต่าง ๆ ซึ่งผลจากการที่จีนปกครองเวียดนามอย่างใกล้ชิดโดยใช้นโยบายกัดนิชาตินี้ทำให้ในปี ค.ศ.40⁽²²⁾ ญี่ปุ่นนำญี่ปุ่น 2 คนที่น้องกระฤต Trung ได้ก่อการปฏิรูปขึ้นทำการขับไล่ญี่ปุ่นที่ปกครองอยู่ได้และตั้งตนเป็นกษัตริย์แต่ทรงราชย์ได้ 4 ปี กษัตริย์ที่ขึ้นมาคือพมานปราบได้พน้องกระฤต Trung นี้ได้รับการยกย่องว่าเป็นวีรบุรุษของเวียดนาม

ชาวเวียดนามนั้นได้พยายามดันรัฐที่จะเป็นอิสระจากจีนอยู่เรื่อยมา เพราะไม่พอใจที่จะอยู่ใต้การปกครองของจีน มีการกบฏต่อต้านจีนอยู่บ่อย ๆ บางครั้ง甚至สามารถเป็นอิสระจากจีนได้แต่ก็เป็นระยะสั้น เช่นในระยะคริสต์ศตวรรษที่ 6 Li Bon ได้นำชาวเวียดนามประดากอิสรภาพจากจีน ตั้งราชวงศ์ขึ้นปกครองแต่ก็ไม่นานถูกจีนยกหัวมาปราบทำให้เวียดนามอยู่ใต้การปกครองของจีนอีกในศตวรรษที่ 7 เวียดนามได้เป็นอิสระจากจีนโดยเด็ดขาดในปี 939 แล้วจาราชวงศ์ถังของจีนเสื่อมลง⁽²³⁾

การที่เวียดนามตกอยู่ใต้การปกครองของจีนเป็นเวลานาน ทำให้ชาวเวียดนามคุ้นเคยกับวัฒนธรรมของจีนในเรื่องความสัมพันธ์ของสوارค์ พื้นดิน และสังคมมุชย์ การผสมผสานของลักษณะจืดกับพุทธศาสนาหมายและความเชื่อตั้งเดิมของคนพื้นเมือง ทำให้ลักษณะโกรงสร้างทางการเมืองของเวียดนามไม่เหมือนประเทศอื่น ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งได้รับอิทธิพลของพุทธศาสนาพินยาหรือได้รับอิทธิพลของศาสนาอิสลาม ทางด้านภาษาการเขียนหนังสือ เวียดนามก็ได้รับแบบอย่างมาจากจีนในตัวพยัญชนะและศึกษาลักษณะจืดในชั้นสูง ๆ เพื่อที่จะฝ่าหน้าการสอนเข้ารับราชการทั้งทางด้านทหารและพลเรือนถึงแม้ว่าเวียดนามจะเป็นเอกราชจากจีนแล้วก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองและประเพณีสมัยอยู่ใต้การปกครองของจีน จนกระทั่งศตวรรษที่ 19 ผู้รั่งเศสเข้ามายึดครองเวียดนามจึงได้เปลี่ยนแปลง